

מ"ת 56371/11/16 - מדינת ישראל נגד אלמה תספאי

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 56371-11-16

בפני כב' השופט משה סובל

המבקשת:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד

המשיב:

אלמה תספאי (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מוחמד חלאילה ועו"ד יקבה קאסה

החלטה

1. לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בת"פ 56313-11-16.
2. נגד המשיב, אזרח ותושב זר, הוגש ביום 24.11.16 כתב אישום המייחס לו עבירות של מעשה מגונה באשה תוך גרימת חבלה גופנית לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין** או **החוק**); שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק; ותקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק. על פי עובדות כתב האישום, ביום 18.11.16 עבדה המתלוננת בבית החולים ביקור חולים בירושלים. בסמוך לשעה 23:20, בצומת הרחובות הנביאים-שטראוס הנמצא ממול לבית החולים, ניגש המשיב למתלוננת מאחור, הצמיד את גופו לגופה, חנק אותה וניסה לכופף את גופה לכיוון הקרקע. המתלוננת זעקה וניסתה לדחוף את המשיב אך ללא הועיל. למשמע זעקותיה, הגיע למקום בריצה מאבטח בית החולים וצעק לעבר המשיב. המשיב דחף את המתלוננת לקרקע וכתוצאה מכך נגרמה לה המטומה בגודל 5 ס"מ בברך ימין. בסמוך לכך, חזר המשיב למקום האירוע והתבקש על ידי השוטרים להזדהות. בכוונה להונות את השוטרים בדבר זהותו, הציג בפניהם המשיב רישיון זמני של אדם אחר. המשיב עוכב ועל סמך מצג השווא מילאו השוטרים דו"ח עיכוב עם הפרטים הכוזבים שמסר. בסמוך לכך הובל המשיב לתחנת המשטרה ושם תקף את אחד השוטרים, בכך שתפס את צדו הימני של צווארו; דרך על רגלו; דחף אותו; וניסה לתת לו מכת אגרוף. כתוצאה מהתקיפה נגרמה לשוטר שריטה באורך של 6-7 ס"מ בצד הימני של צווארו.
3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת את הבקשה דנא למעצרו של המשיב עד לסיום משפטו. לטענתה, ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו במעשים המיוחסים לו: הודעותיו, הודעת המתלוננת, הודעת

מאבטח בית החולים, הודעת השוטר שהותקף ודו"חות פעולה של שני השוטרים שהגיעו לזירת האירוע. לטענת המבקשת, העבירות שעבר המשיב, נסיבות ביצוען והיותו אזרח זר, מקימות חשש סביר לכך ששחרורו יסכן את בטחונו של אדם או את ביטחון הציבור ויביא לשיבוש הליכי משפטי והתחמקות מהליכי שפיטה, ומשכך, קמה נגדו עילת מעצר מכוח סעיפים 21(א)(1) ו-21(ב) (א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן - **חוק המעצרים**).

4. בדיון שהתקיים בפני ביום 30.11.16 הסכים ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה לעבירה של תקיפת שוטר, אך שלל קיומן של ראיות לכאורה - במובן המהותי - לגבי העבירות של מעשה מגונה ושיבוש מהלכי משפט. לטענתו, הראיות בתיק אינן מצביעות על ביצוע עבירת מין במתלוננת, אלא על עבירה של תקיפתה תוך גרימת חבלה. עוד הוסיף, כי המשיב החזיק ברישיון של חברו, הואיל והתבקש לשמור עליו עת נקרע כיסו של חברו במהלך העבודה, וכי קשיי השפה (המשיב אינו דובר ערבית או עברית) הובילו ככל הנראה לחוסר הבנה בינו לבין השוטרים. בהקשר זה ציין ב"כ המשיב, כי במועד האירוע היה המשיב שיכור כלוט ולכן לא ניתן לייחס לו את יסוד הכוונה הנדרש בעבירות אלה.

דין

5. סעיף 21 לחוק המעצרים קובע, כי בית המשפט רשאי להורות על מעצרו של נאשם אם נוכח לדעת "**שיש ראיות לכאורה להוכחת האשמה**". כידוע, בחינת קיומן של ראיות לכאורה אינה דורשת הוכחה ברמת הסתברות של מעל לכל ספק סביר אלא מסתפקת בבחינת הפוטנציאל הטמון בחומר החקירה הגולמי. ראיות לכאורה בהקשר זה, הן ראיות גולמיות שלגביהן קיים סיכוי סביר שעיובודן במהלך המשפט יוביל בסופו לראיות "רגילות", אשר מבססות את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133 (1996)).

6. כאמור, מוסכם על המשיב כי קיימות נגדו ראיות לכאורה לגבי תקיפת המתלוננת ותקיפת השוטר. המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשאלה האם קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירות של מעשה מגונה ושיבוש מהלכי משפט.

7. מסקנתי מקריאת תיק החקירה היא שקיימות ראיות לכאורה המאפשרות לייחס למשיב ביצוע עבירות של מעשה מגונה ושיבוש מהלכי משפט, אם כי קיים כרסום מסוים בשאלת התקיימות היסוד הנפשי מסוג כוונה מיוחדת הנדרש בעבירות אלה (ע"פ 6643/05 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פס' 45 לפסק דינה של כב' השופטת ארבל (3.7.07); ע"פ 8721/04 **אוחנה נ' מדינת ישראל**, פס' 21 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה (17.6.07)).

8. אשר לעבירה של מעשה מגונה, הרי שהמתלוננת התלוננה על תקיפה ומעשה מגונה. לדבריה, סמוך לשעה 23:00 סיימה את עבודתה והמתינה ברחוב להסעה כשלפתע הופיע המשיב, "הדביק את הגוף שלו לגוף שלי והצמיד את היד שלו על הצוואר שלי וחנק אותי וניסה לכופף אותי לכיוון הרצפה" (שו' 2, 5-6). לשאלת החוקר היכן המשיב נגע בה השיבה כי "הוא שם את היד שלו במותן שלי ויד שנייה שלו חנקה לי את הצוואר חזק שלא יכולתי לנשום" (הודעה מיום 19.11.16, שעה 20:16).

בדו"ח הפעולה מיום 19.11.16 שעה 02:39 שנערך על ידי השוטר רס"ר דוד תשובה, שהגיע לשטח ועיכב את המשיב, נכתב כי המשיב מסר שאין לו חברה והוסיף "אני רק פיקי פיקי". עוד נכתב שם, כי השוטר הבחין באזור איבר מינו של המשיב בבליטה, והמשיב מסר "אני זיין שלי חזק ככה רק צריך פיקי פיקי". בדומה לכך, ציין השוטר הנוסף (רש"ט ממי זחאלקה) בדו"ח פעולה מיום 19.11.16 שעה 02:14, כי המשיב סיפר שאין לו חברה וכי עשה למתלוננת "פיקי פיקי". חיזוק לתיאור זה ניתן למצוא בהודעתו של מאבטח בית החולים, אדיר אשש, מיום 20.11.16, שעה 14:45, כי המשיב "היה ממש צמוד אליה במרחק אפס היתה שם הנעת גפיים מהירה שלו".

9. אשר לעבירה של שיבוש מהלכי משפט, אפנה להודעתו של השוטר תשובה, מיום 19.11.16, שעה 04:14, בגדרה מסר כי לאחר שביקש מהמשיב להזדהות, המשיב הציג לו רישיון שהייה על שם עלי אברהים.

דברים דומים ציין השוטר תשובה בדו"ח הפעולה מיום 19.11.16 שעה 02:39, כי כשביקש מהמשיב להזדהות, הציג המשיב רישיון זמני על שם עלי אברהים.

10. המשיב בחקירותיו לא חלק על עדויות אלה אלא שב וטען כי אינו זוכר דבר, שכן היה מצוי לאורך כל האירוע תחת השפעת אלכוהול.

11. כאמור, לצורך העבירות של מעשה מגונה ושיבוש מהלכי משפט אין די בהתקיימות היסודות העובדתיים ומחשבה פלילית רגילה, אלא נדרשת כוונה מיוחדת לסיפוק תשוקות ויצרים מיניים ולשיבוש הליכי משפט. במקרה שלפנינו, עולה מכל העדויות כי המשיב נראה שיכור בעת האירוע ונדף ממנו ריח חריף של אלכוהול (הודעתו של השוטר תשובה מיום 19.11.16; הודעת מאבטח בית החולים מיום 20.11.16; חקירתו הראשונה של המשיב מיום 19.11.16 שעה 02:37 הופסקה מאחר שלא ניתן היה לחקור את המשיב במצבו - "נודף ממנו ריח חזק של אלכוהול"). בהתאם להלכה הפסוקה, עשויה להינתן הגנה מסוימת לאדם שביצע בהיותו שיכור עבירה הדורשת יסוד נפשי של כוונה מיוחדת, וזאת אף אם הכניס את עצמו במתכוון למצב השכרות באופן נשלט ומודע כאמור בסעיף 34ט(ב) לחוק העונשין (בש"פ 3947/13 אלקואעין נ' מדינת ישראל, פס' 9-10 להחלטת כב' השופטת ארבל (22.7.13)); ע"פ 2370/06 אונויאטוב נ' מדינת ישראל, פס' 13 לפסק דינו של כב' השופט לוי (14.11.07); ע"פ 2454/02 טיקמן נ' מדינת ישראל, פס' 12 לפסק דינו של כב' השופט לוי (12.12.05)).

דא עקא, שלצורך תחולת הגנת השכרות אין די בהתרשמות של עדי הראיה ממצבו של המשיב, שכן נדרשת הוכחה מבוססת לא רק לעצם מצב השכרות, אלא גם לדרגתה ולאופן ולמידת השפעתה על הלך רוחו של המשיב ועל יכולתו להבין את טיב מעשיו. עניינים אלה טעונים בירור במשפט גופו, ואין מקום בשלב זה, של בחינת ראיות לכאורה, למסקנה מגובשת בנדון (השוו: מ"ת (חי') 13858-11-12 **מדינת ישראל נ' סידגייב** (25.11.12)).

12. כפועל יוצא מהאמור, מתקיימת בעניינו של המשיב עילת מעצר בגין מסוכנות לביטחון הציבור ושלומו. בנוסף, ולאור קיומן של ראיות לכאורה לעבירה של שיבוש מהלכי משפט, קיימת עילת מעצר נוספת בגין חשש לשיבוש הליכים.

13. יחד עם זאת, בהתחשב במהות המעשים וטיבם; בזמן הקצר ביותר שבמהלכו התרחש האירוע; ובאפשרות להתקיימותה של הגנת שכרות לגבי חלק מהעבירות, ראיתי לנכון להזמין תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. התסקיר יוגש עד ליום 19.12.16 שעה 09:00.

14. המשך הדיון ביום 19.12.16 שעה 09:30.

בית המעצר יאפשר למשיב 10 שיחות טלפון על חשבון המדינה.

15. המזכירות תזמין את המשיב באמצעות שב"ס ותזמין מתורגמן לטיגרית.

16. המזכירות תשלח את ההחלטה לשירות המבחן (תשומת לב שירות המבחן לכך שהמשיב דובר השפה הטיגרית).

תיק החקירה מוחזר לב"כ המבקשת.

ניתנה היום, ה' כסלו תשע"ז, 05 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.